

*Frk. Marie Aas, 90 år. Her utenfor Jøldalshytta.
Hun har vandret i Trollheimen i de 8 siste år.*

Frk. Marie Aas, fbrv. lærerinne i Id ved Halden. Alder 90 år den 30.10 d.å. Hun ble i sin tid anbefalt av lege å dyrke friluftsliv. Dette resulterte i mange fjellturer i feriene — over det hele land. Trollheimen har hun besøkt flere ganger. Redaktøren traff henne på Gjeviltvasshytta den 17.—22.8., og det ble en hyggelig prat. En annen gjest på hytta, Olaf Bjerke, kjørte henne i sin bil til Oppdal, og det gledet henne meget å ha fått en så omtenksum «far» i 90 årsalderen. Søndag den 17.8. var en strålende sommerdag med badeliv på «Gullkysten», hvor også frk. Aas deltok. Godt gjort syntes vi.

Småplukk . .

MAGNE HAAVE

Som vertskap på hyttene har vi lagt merke til mange pussige hendelser. Vi tror gjerne at ungdommen er raskest til flørt — og de fleste mener vel også at guttene er de mest aggressive.

Vår erfaring er at alderen ingen rolle spiller. Vi har sett eldre årganger tenne kraftig — og i mange tilfeller er det blitt gode, varige forbindelser. Vakrest sa han det overbibliotekaren som sa at han hadde funnet to vakre blomster i fjellet: Sin kone og isranunkelen.

Ikke var de borte de to ungdommene som kom til Storerikvollen, Olsokaften, 1948 heller. De røbet at de var nygifte. Omgående ble det ordnet med «bryllupsuite», og mens hele belegget på hytta var på Blåkåkleppen og brente bål om kvelden, — en norsk hilsen til svenskenes midtsommarsvaka på Blåhamaren, — ble det dekket bryllupsbord i peisestua. Og da gjestene kom ned til boller og sjokolade, måtte «brudgommen» takke for bruden — og det gjorde han i velvalgte ord og på en meget morsom måte, ikke uten alvor.

Etter evne har TT forsøkt å markere begivenheter på hyttene. Kong Håkon 7 fikk telegram på sin 50 års jubileumsdag. Det var forfattet av Helge Holst og lød:

«Hør begeistringshylene fra oss under Sylene. Gjester og betjening på Nedalshytta.» Statstelegram med majestetens takk kom omgående.

Blant våre medlemmer er det flere ektepar som har feiret runde dager på hyttene. — Noen med opptog, sang og musikk, ja kanskje

Finn Ouren.

med kaffe på senga. Andre — vinters dag — måtte nøie seg med en gammel sopelime dekorert med fargete papirbiter (blomster).

Nå er jo ikke TT noe ekteskapsbyrå, men vi synes ikke vi kan unnlate å ta med et lengtende brev fra en ung dame i Moss:

«Til den OSLOGUTT som jeg traff første gang på Gjendebu i august 67 og andre gangen i august 68. Du kom fra fottur i Trollheimen og skulle haike mot Oslo. Jeg kom fra Jotunheimen og tok bussen til Otta. Vi ble enige om å treffes i Trollheimen neste år (altså i år) i begynnelsen av august. Dessverre er jeg forhindret fra å holde avtalen, men det ville være hyggelig og ønskelig om vi kunne komme i kontakt pr. brev. Skriv i så fall til undertegnede.»

Det overlates til leseren å avgjøre om også damene kan være pågående.

All skrift er symbolsk for ett eller annet. Vårt medlem Finn Ouren har fanget inn en forelskelse, beundring, lengting eller kanskje bare en prosaisk beskjed — pilen tyder på det. Elisabeth står det med småstener.

Oline og Sivert Uv, Dindalshyttas vertskap.

Dindalshytta

KNUT NIELSEN

Hvor mange av foreningens medlemmer har vært på Dindalshytta? Vi har erfart at forbausende mange ikke engang vet hvor Dindalen ligger og hvordan vi kommer dit.

Dindalen er en prektig seterdal, som strekker seg sørover fra Ishol i Drivdalen. Vi kan ta bussen fra Oppdal til vegkrysset ved Ishol bru. Her finner du også vegviseren til Dindalshytta. Derfra bærer det jevnt unna ned til brua. Ta en kikk over brukanten ned på Driva, på det trange juvet og hvordan den har hulet ut fjellet. I vegkrysset etter brua tar du til høyre og finner like etter melkerampen, et av Hjalmar Olsens originale gamle skilt med DINDALSHYTTA i snirklete bokstaver. Et liknende skilt finner du like etter hvor den rødmerkete stien tar av fra gårdsvegen til Blokhus. Stien tvinner seg opp gjennom furulia til du treffer på setervegen fra Blokhus. Nå er du blitt god og varm i tøyen. Jevnt og trutt bærer det opp gjennom lia en halvtimes tid, men så flater dalen seg ut, og på god gammel seterveg bærer det i småkupert lende innover Dindalen en ny halvtime til den rødmalte Dindalshytta plutselig ligger der under bakkekammen.

Den som ikke har besøkt Oline og Sivert Uv på Dindalshytta, har gått glipp av noe vesentlig. En alltid geskjeftig Oline vet ikke hva godt hun skal gjøre for sine gjester. Maten — og hennes hjemmebakete kaker! Sivert med sitt lune blink i øyet er like rolig som Oline er geskjeftig, og få kjenner fjellet der oppe som han. Alle vi treffer, som har besøkt Oline og Sivert disse 4 årene, ber oss hilse takk for sist og ønsker å se dere mange år ennå på Dindalshytta!